

Но, тај проблем, по Русоу, може да се реши таквом организацијом државне власти која претпоставља друштвени уговор који би бранио и штитио свом заједничком снагом личност и добра сваког члана друштва и кроз који би свако, удружен са свима, ипак слушао само себе и тако остао слободан као и пре.

Иако су оваква природноправна учења (па и сама школа природног права) данас напуштена јер нико није доказао да су та природна права икад настала и постојала, она су имала далекосежан значај и огроман утицај на развитак буржоаских схватања људских права и слобода. Та идеја о правима која су света и неотуђива постала је инспирација и водила грађанске класе и њена привлачна револуционарна парола која је нашла место и у првим буржоаским декларацијама (и уставима) о правима човека и грађанина.

#### 4. РЕВОЛУЦИЈЕ И ЊИХОВЕ ДЕКЛАРАЦИЈЕ О ПРАВИМА ЧОВЕКА И ГРАЂАНИНА

Прве велике револуције су биле инспирација и првих великих аката, повеља о људским слободама и правима. Револуције су у ствари и вођене у име освајања и признавања права, слобода и једнакости па је и природно што су остале упамћене по својим декларацијама које су садржавале и одредбе о оствареним људским правима и слободама. Револуције су свуда значиле ослобођење од стечених привилегија и повластица; раскид са апсолутизмом, феудалном ограниченошћу и искључивошћу, па су и биле демократске – окренуте и посвећене човеку, признајући и прокламујући му она права и слободе које му припадају као слободном човеку (грађанину).

##### а) Америчке декларације о правима човека

Прве декларације о људским правима и слободама су донете на тлу Северне Америке (пре или у јеку њене револуције), и то прво у држави Вирџинија, а касније и у другим америчким државама које су се угледале на њу.

Вирџинија је прва међу 13 северноамеричких колонија зачала процес конституционализације људских права и слобода на америчком тлу и то својим чувеним Билом о правима (Bill of Rights) од 12. јуна 1776. год. који ће бити и узор сличним декларацијама осталих америчких државица. Ова декларација је донета на Конвенцији у Вилијемсбургу и то као саставни део њеног Устава, с тим да се приписује Џ. Мејсону